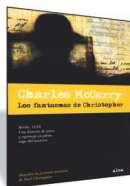

Lluís-Anton Baulenas
Àrea de servei
Destino

Lluís-Anton Baulenas s'allunya de la novel·la històrica que havia centrat bona part de la seva producció per signar aquesta faula contemporània sobre les peripècies d'una noia a la recerca d'un lloc al món. L'Anna parteix peres amb el nòvio i, després d'una estada en un càmping desert, s'instal·la a l'aparcament d'una estació de servei propera a Barcelona. Per anar tirant, treballa en un estranyíssim centre de salut i estètica, on trobarà un personatge que la captivarà progressivament. La contemporaneïtat de l'obra és evident: passa durant les darreres setmanes del 1999, hi apareix una clínica d'estètica, la noia ha estat a l'Àfrica, amb una ONG, però sense saber ben bé per què... Baulenas retrata allò que Pedrolo va batejar com a procés de contradicció suficient: la protagonista es mou amb certa abúlia i no acaba de dominar el llenguatge de les relacions sentimentals. Sense projecte de futur, es mou a partir de certa inèrcia, a l'espera que la quotidianitat sigui qui li encarrili la vida. Però la topada amb el misteriós personatge del centre d'estètica l'anirà fent sucumbir a un estat encara més sedat, en el qual perdrà capacitat de voluntat a canvi d'una dolça conformitat.

Baulenas acudeix amb *Àrea de servei* a la seva habitual cita biennal amb els lectors. Ho explicava en una entrevista, que creu que el contacte amb el públic és fonamental i que convé no espaiar els parèntesis. També hi explicava que les seves novel·les no són de tesi sinó d'acció, cosa que queda confirmada en aquesta, per bé que els personatges semblin a estones estàtics com les figures dels quadres de Hopper. Però és en les accions allà on els personatges, especialment l'Anna, queden retrats. Baulenas no ofereix llargues disquisicions en forma de monòleg interior, sinó que opta per activar les seves criatures i deixar que les seves decisions parlin per elles. *Àrea de servei* suposa una estilització d'aquest recurs, que l'emparenta directament amb els corrents nord-americans del segle XX. *Àrea de servei* tanca, en cert sentit, la trilogia que van encetar *Amor d'idiota* i *Bones obres*, el relat inèdit que va ser posteriorment adaptat per Ventura Pons de cara a la pel·lícula *Anita no perd el tren*. De fet, *Àrea de servei* té un aire cinematogràfic que el converteix en material de primera per fer-ne una adaptació. A veure qui s'hi anima.

Charles McCarry
Los fantasmas de Christopher
Paidós

Aquest és el primer títol d'una nova col·lecció editorial anomenada Alea, que publicarà autors consolidats en el panorama literari mundial i inèdits en llengua castellana. Alea té previst llançar vuit títols aquest 2007, d'escriptors procedents dels Estats Units, Austràlia, Sud-àfrica, Canadà, Suècia i Cambodja. *Los fantasmas de Christopher* és un emocionant viatge per l'Europa de la dècada de 1930, des de Nova York fins a Berlín, on el jove Paul Christopher descobreix l'amor en una noia jueva, i lluita contra les urpes d'un incipient nazisme, encarnat en Stutzer, un oficial de les SS amb qui es tornarà a enfrontar vint anys més tard. La brutal desaparició dels seus pares és el teló de fons d'una història de revenja i justícia. Charles McCarry, exagent de la CIA, gaudeix de prestigi internacional per les seves novel·les protagonitzades pel llegendari espia Paul Christopher. Es va donar a conèixer amb la publicació del best-seller *The Tears of Autumn*, al qual va seguir *The Miernik Dossier*.

Frank Broughton i Bill Brewster
Historia del DJ 2
Robinbook

Aquest segon volum, subtítulat "*Desde el house hasta la actualidad*", aporta més anècdotes sobre la música de ball i continua la rigorosa cronologia de tots els estils iniciada a l'entrega anterior. Ara s'hi afegeixen el house, el techno, el so balear, l'àcid house i els gèneres que comparteixen el so de greu britànic –el hardcore, el drum'n'bass, el UK garage i el grime–, fins a arribar al moviment rave, la cultura de clubs i l'estrellat del DJ actual. Els autors també tracten l'explosió de l'hedonisme gai i underground de Nova York al Warehouse, el Power Plant i el Music Box de Chicago; la influència del lema punk "*Do it yourself!*" a la música electrònica; el camí entre el techno com hip-hop i el techno més cerebral i ambiciós que busca l'ànima de la màquina; el Love Parade de Berlín i el mític Sven Väth abillat amb ales d'àngel; l'eclecticisme a les pistes d'Eivissa, Amnesia i el Café del Mar; o el nexa Manchester-Nova York i l'explosió del house gràcies a la influència de New Order i The Factory.

Jordi Llavinà

Tres llibres importants

1. Acantilado continua recuperant l'obra del portuguès Vergílio Ferreira (1916-1996), un autor en l'òrbita de l'existencialisme. Reconec que les seves novel·les no m'acaben de fer el pes: hi veig massa marques d'època i una feixuguesa narrativa general que el meu estómac no rep gaire be –és molt probable, però, que sigui un problema exclusivament meu: em passa, també, amb un altre portuguès il·lustre, Lobo Antunes, amb qui, ras i curt, no puc. És una qüestió gàstrica. De Ferreira, Vallcorba n'ha tret fa poc el dietari *Pensar*. I aquí sí que, humilment, em trec el barret (que no duc, ni tinc, ni ganes). Magnífic "diari de la casualitat d'anar pensant", que mira de contenir "allò sagrat sense contingut diví" (que ben dit!); que reflexiona sobre l'ésser –no us espanteu–: "*El sentido del ser es ser. ¿Y si nos callásemos?*". Que disserta sobre l'escriptura: "*Escribo para hacer visible el misterio de las cosas. Escribo para ser. Escribo sin motivo*". Aquesta és una obra de vellesa. Una obra, entre moltes altres coses, sobre la memòria, el tema literari per excel·lència. Ferreira s'hi refereix –a l'una i a l'altra: a la vellesa i a la memòria– en diverses entrades del dietari –i llavors podem llegir-lo en paral·lel amb la seva novel·la *Para siempre*. Hi passa revista a infinitat de temes. Reflexions sobre la història (el comunisme, perversions d'una idea original)... Es tracta d'un llibre molt complet, una mena de testament moral i intel·lectual de l'autor.

2. També a Acantilado, un d'aquells llibres que només pot generar la France: *Los antimodernos*, d'Antoine Compagnon –professor a la Sorbona i a la Columbia University. Compagnon se centra en l'obra de tres grans autors francesos moderns: Chateaubriand, Joseph de Maistre i Baudelaire. La tesi general és que, encara que sovint considerem aquests autors el sùmmum de la modernitat, ells van anar més enllà (de vegades, oposant-s'hi declaradament). Van reflexionar-hi en profunditat, i van redefinir alguns dels postulats teòrics de la Revolució i de la modernitat. L'autor ho demostra a partir de sis punts programàtics. Al capdavall, *Los antimodernos* acaba sent, també, un manual d'estilística. Els comentaris a poemes de Baudelaire, en aquest sentit, resulten molt il·luminadors.

3. Rafa Gomar és un escriptor de Gandia, nascut l'any 1955. Acaba de publicar a l'editorial vilanovina El Cep i la Nansa un excel·lent dietari, *Vianant*. "Lluny dels que fan ostentació d'una exagerada o exclusiva vanitat personal o intel·lectual, els dietaris que més m'interessen són els dietaris de l'experiència" (cadascú pot omplir, amb la seva imaginació i el seu bagatge de lectures, el capítol epigrafiat per Gomar com a "dietaris de la vanitat personal o intel·lectual"). De *Vianant* –obra de títol rousseunià– me n'agraden força coses. La contenció dels textos i la qualitat de la prosa de l'autor, que sovint mostra una impregnació lírica gens apegalosa. L'acuitat de la seva mirada, que és capaç de focalitzar amb el mateix rigor –anava a escriure *passió*, però he pensat que resultaria un terme equivocat– l'obra de Pla –i les seves "pla-nalitats"–, l'enyorança de dur les filles a coll fins al llit o l'ordre sever d'una papereria en contrast amb el caos mig organitzat d'una vella adrogueria. De vegades és un poema en prosa. D'altres, un relat. Descripcions formidables: la de la castanya (un fruit "arrugat i estrany, arqueològic, ancestral"), que, per sinècdoc, s'acaba referint a la figura tradicional, atàvica, pessebrística, de la castanyera –i ara penso en el bell poema de Vinyoli: "És, doncs, així que neixen els poemes? / La castanyera torra les castanyes, / que espeteguen obrint-se". Gomar no estalvia crítiques a la mentalitat del País –el cita així, en majúscula: i pot ser això una mica bromós que en diem els Països Catalans, tan a la baixa, i sobretot allò una mica més concret que en diem el País Valencià–. Ens parla del valor de les coses. De la mort d'una amiga i de la seva presència després del traspàs. Subratlla críticament certes opinions de Cioran, perquè Gomar és escèptic, però no gens cínic ni nihilista. El de Gandia proposa no eliminar el terme "utopia" del nostre projecte vital. Si de cas, insinua, ja l'anirem adequant als temps revessos que hàgim de viure...

Un dietari molt diferent del de Ferreira. Menys tocat de transcendència. Però, com el del portuguès, enormement interessant i profitós.